קטי מדגמנת את עצמה

מימין: שמלת־בוקר בעלת חצאית כתומה ו־עליה סינור משולש בחום בהיר־לבן. אמה של קאטי מתבוננת בבתה בהסכמה אילמת. במר־

כז: ימין — חצאית כרמן, הצ'ארלסטון הספר־די. באמצע — בניברק בשחור, עם וולאנים לבנים. שמאל — קוקטייל מכותנה־סאטן עם

סינור פרחוני, הכל בפנוי. משמאל: פאנטה מאריה, באפור־שחור־לבן. סינור־טוניק שאפשר ללבשו, בדרך חופשית ביותר, גם על הכתפיים.

אטי מטמור, לבורות שלא שמעו, היא הונגריה בת 22, לדבריה, שפתחה בפסאג' שברחוב דיזנגוף את הבוטיק הראשון בארץ. בוטיק, כמו הרבה דברים יפים ולא יפים, הוא פאטנט צרפתי טהור. ההבדל הגדול בין חנות סתם לבוטיק הוא בדיוק ההבדל בין ב.ב. לבריג'יט בארדו. נכון מאד. אין הבדל.

אם בכל זאת הכניסה קאטי למחזור הישראלי את הבוטיק, זה משום שרצתה לתת לאוזה אנ'נת־הטעם את התענוג לפגוש רק עשר ולא מאה נשים בשמלה האוריגינאלית שלה. חוץ מזה, אין ביטוי וולגארי יותר מחנות. בוטיק, לעומת זאת, נשמע תרבותי, כמו פרינציפ כנגד עיקרון. וגם אם לא — זה בכל זאת שם יפה.

קיים בכל זאת תנאי אחד — אותו מקיימת קאטי יפה — המאפשר לקרוא לסתם חנות בשם היפה: להעלות בה את מחירי־השמלות מעל למחירי המשביר לצרכן.

את המהדורה הראשונה של בוטיק ישראלי, הוציאה קאטי לעולם לפני חצי שנה, יחד עם השותפה בת המיליונר, יעל פילץ. השבוע פתחה קאטי את המהדורה המחודשת, אבל לבד. אי־ההתאמה היא הסיבה לגירושין, אם כי השתיים נשארו ידידות בלי נפש.

קאטי, הזריזה בשטחים מסויימים, שהתחתנה עם יורם הבעל תוך שבועיים, והכינה את האוסף החדש בחודש ימים, מגדירה את החומר הגולמי המבקר בבוטיק הצעיר: „רוב הקונות שלי הן חתיכות, לא נשואות, משום מה. הנשואות קונות את הבגדים בחוצלארץ או חוסכות לדירה.

בדרך כלל אני תופרת שמלות לפי מידות 40־42. לא שלא חסרות לי שמנות עם מידת 48. אבל לא נעים לי להזכיר את זה."

בקולקציה של קאטי, המכילה למעלה מ־40 שמלות, לכל המשימות, אין זכר לטירוף שנות־העשרים: בקושי צ'ארלסטון אחד, וגם ממנו רק חצי — חצאית שגתרמה לעסק על־ידי אמה של הבוטניקית, בעלת הסאלון גאבי. הדוגמנית לשעבר לא נגרפה עם האופנה. לדבריה, לא ילך בארץ סינגון תור הזהב של הקומדיות.

הקו המשותף של דוגמאות־הבוטיק הוא הרישול הבלונדי, אותו גנבה מעצמה, מה שמתבטא בשמלות צרות עם חלקים עליונים נפוחים, אסופים בחגורה, או בחולצות צרות, מהודקות לגוף, המחוברות לחצאיות מכחצות על תחתונית ארוכה יותר. האריגים היפים הם ישראליים, נשארים בחיים לאחר ההרתחה בדומה לקליינטיות לאחר הקניה. המחירים נעים בין 30 ל־80 לירות.

★ ★ ★

ק קומץ אפסי של נשים מאמין בקנאות דתית שאשה בלי כובע מרגישה בדיוק כמו גבר בלי מכנסיים — כשהוא ברחוב, כמובן. השאר, והכותנה לישראליות, פשוט אינן יודעות להעריך את הסגולות הנהדרות שלו.

אביזר שכזה מסתיר בכבוד שערות אומללות, שאחיותיהן איבדו את עצמן לדעת; חוסך מרוצים למספרה ומאפשר לבלוע עוד עשרים עוגות, בכסף שנשמר; הוא מסתה מה שאין בתוך הראש, מחמם בקייץ, נרטב בחורף; והופך כל מטומטמת לסופיסטיקייטד.

לאור פונקציות שכאלו אינה תופסת הגברת דליה, הכובענית הראשונה בישראל, מדוע הבחורות כאן מתרות על הכובע בזילזול פושע ממש. מועזע לחשוב, היא נחרדת, שרק כלות לובשות כאן כובע — וגם זה משום שהן מפחדות מהרב. עובדה: רגע אחרי שמלבישים להן את הטבעת הן מתפשטות, מסירות תוך־כדי־כך את הכובע.

האשה שכיסתה לפני יובל שנים את פדחתה של ליידי הדסה סמואל — אשת הנציב העליון, אשר אמרה לה אז כי במקום לנסוע מאנגליה לפאריס, היא תרכוש מעתה את כובעיה בתל־אביב — מקוננת שרק חמישה אחוזים עלובים של נשות ישראל מועילות להביט בכיסוי־ראש, וגם מעטות אלה יושבות לכל היותר בבאום או באיטליה. ידוע איך נראות שם הנשים.

למה דחקה אצלנו, אנשים מתקדמים שהוציאו את מנדלסון לעולם, צריך להיות יחס כזה לכובע? — לוחשת בכאב גברת דליה, החינאית חשופת־הראש, עליה אומרים שאם נשות הבילי־ויים חבשו בכלל כובעים, זה הודות לה.

מדבריה מתברר ללא צל של ספק שלשווייציות, לאנגליות ולאמריקאיות לא מספיקות גם עשר חתיכות לשנה; שהצרפתיות אוהבות לתפור כובעים, אבל לא על חשבון הראשים שלהן, ושעל הישראליות סתם חבל לדבר. האחרונות אפילו גרשו מן הארץ את הכובענית הנהדרת פאולה וייס, שסגרה את העסק שלה והיגרה. מה, גם את לא שמעת עליה?

רק בגלל הקמצניות, שמבזבזות כאן את כל הכסף על שטויות, הפסיקה סרודה הידועה לעבוד, מפני שכימעט נזעה ברעב יחד עם הכובעים שלה — ממשיכה גברת דליה לגולל את סיפורי־הזוועה שלה.

לכובעים אין לקוחות, מחוץ לכמה דתיות וגרמניות. המצב נעשה חמור יותר ויותר, מפני שהלקוחות התתיקות גם מתות לפעמים. משום כך, כשנערכה השבוע תצוגת־הכובעים האחרונה, בחדר־האורחים של סאלון דליה אשר בפסאג' דיזנגוף, נכחה רק שארית הפליטה — עשרים וחמש אוהדות של מישטר הכובעים הישן.

ה־25 באו בהמוניהן: היו להן שערות צהובות, בעיקר, עם כמה מקרים של תכלת, ציפורניים גזורות ונקיות, וחליפות ניפלאות: המילה האחרונה של 1936.

הן ישבו על מיטה כפולה, באחירה אינטימית, כשהחזילונות מורדים. בחדר הסמוך כבר חיכו, אפופי־מיסתורין, לוטוס, דגה, ספרינג ועוד שלושים אחרים, המתינו בקוצר־רוח לתור שלהם לשבת על הראש היפה של מאריליס דונמאייר, הדוגמנית הישראלית החדשה, טיפוס נהדר בעלת רגליים ארוכות, המבטיחה כאב־ראש קשה לחברותיה למרוץ שכבר צועדות על המסלול.

מאר־ליס השחייצית, שהיא הפייבוריטית של דיור וקארדן, ישבה בישראל בצניעות במשך ארבעה חודשים, נתנה את הזכות החוקית ליהנות ממנה רק לבעלה היהודי, המשרת בצה"ל. תצוגת־הכובעים היתה היציאה הראשונה שלה לאחירת הנשים הישראליות — אם מתעלמים, כמו שהיא מבקשת, מתצוגת כותנות־לילה עבור בית־אופנה תל־אביבי אחד.

הקוץ הראשון בו הדקור מאריליס את הדוגמניות הישראליות היא השתתפותה כדוגמנית יחידה בתצוגת־אופנה צרפתית של אילנש־ל־פולין, בשבוע הבא.

ובכן, מה שבחוץ־לארץ נוהגות לחבוש האחוזת, הם כובעים עם ראשים גבוהים ושוליים קטנים. כסות־הראש נטוייה באלכסון או מונחת בדיוק במרכז המצח. מותר לחבוש גם שוליים ענקיים, בכובעים גדולים. הצבעים: מורוד בהיר ועד סגול־אדום. לבן, אדום, כחול־כהה פלוס לבן, שחור־לבן, וצהוב (דבש עד חום כהה.)

חומרים: קש עדין, קש עבה, קש ליס, ג'רסי־דה־לן.

קישוטים: שושנים, דובדבנים, אמנון ותמר, טול, סרטים רחבים. בצבעים הנ"ל.

מימין לשמאל: לבחורה טובה — פעמון מתחת לפרחי אמנון ותמר, בצבע רוז בננה, מז'רסי־דה־לן. ז'ילבר אורסל. למחפשת צרות — כובע קש שחור וסרט קטיפה. קארדן. לחסרת־יומרות — טול בצבע בננה, עם שושני־ננס. למים שקטים חודרים — קופסה לבנה מז'רסי־דה־לן. דיור.